

Grace Ellen Barkey & Needcompany

The Porcelain Project

Benoît Gob, Maarten Seghers © Needcompany

Een Needcompany productie

Coproductie: Théâtre Le Quai (Angers), La Rose des Vents (Scène Nationale de Villeneuve d'Ascq),

PACT Zollverein (Essen), Kaaitheater (Brussel)

Met de steun van de Vlaamse overheid.

THE PORCELAIN PROJECT

Door Frederik Le Roy

Een voorstelling van Grace Ellen Barkey meemaken, is binnenstappen in een onbekende wereld die zijn coherentie enkel aan zichzelf en niet aan eender welke vooropgestelde narratieve lijn ontleent. In deze fantasie geldt enkel een poëtische logica en hoewel verschillende elementen (lichamen en ledematen, contouren en lijnen, beelden en objecten) herinneren aan een ons bekende wereld, worden ze hier opnieuw samengesteld volgens speelse maar moeilijk te doorgronden wegen van de associatie.

-

Porseleinen objecten en installaties vervaardigd van porselein nemen een cruciale positie in het scènebeeld in. De installaties en sculpturen, die van de hand van Lot Lemm zijn, hebben naast de scène een eigen leven als autonome kunstwerken. Geen van de objecten is echter wat het is zonder de interactie met performers of publiek. Waar de vorige voorstelling van Grace Ellen Barkey, *Chunking* (2005), de grenzen tussen theater, performance en beeldende kunst nog aftastte, zijn die grenzen in *The Porcelain Project* volledig doorlaatbaar geworden. De gemene deler die dit mogelijk maakt en elk van deze elementen op scène verbindt, is hun *beeldende* kracht.

Toch mogen we uit het gebruik van installaties niet besluiten dat deze voorstelling alle deuren naar het theater en de dans achter zich sluit en volop onder de noemer 'beeldende kunst' mag geplaatst worden. Het theatrale dispositief blijft immers bewaard. De toeschouwer zit nog steeds op zijn vertrouwde plek, fysisch onbeweeglijk aan zijn theaterzitje geklonken. In *The Porcelain Project* is het eerder zo dat het ruimtelijke dispositief van installatiekunst binnenstebuiten wordt gekeerd: de performers manipuleren de installaties (en de installaties hen) en spelen zo een ruimtelijk spel waarin de toeschouwer het enige vaste punt lijkt te zijn. Het is geen toeval dat een terugkerend element in stukken van Grace Ellen Barkey de poppenkast is. Niet alleen is de poppenkast de meest onbevangen en sprookjesachtige vorm van theater, ze onthult ook de heel elementaire verhouding tussen toeschouwer en scène. In *The Porcelain Project*, waar de volledige scène als een poppenkast lijkt te zijn opgebouwd, wordt dit theatrale dispositief behouden en zelfs versterkt (bijvoorbeeld door de rij porseleinen pilaartjes die het podium afzoomt). Hoewel hierdoor de afstand tussen toeschouwer en scène wordt gemarkeerd, houdt dit ook de uitnodiging in deze ruimtelijke afstand te overbruggen door middel van de verbeelding. *The Porcelain Project* is daarom niet zozeer beeldende kunst maar kunst van het beeldende. Grace Ellen Barkeys theater is een theater van de verbeelding of zelfs een verbeelding van het theater.

-

Er is het porselein. Er is het amalgaam aan vaak paradoxale betekenissen die door deze materie wordt opgeroepen. Het porselein evoceert beelden van genegenheid en intimiteit. Het zondagse servies dat enkel wordt bovengehaald om een belangrijke gelegenheid te markeren in de tijd. Uit de kast, op de tafel en met iedereen eromheen: het porselein laat weten dat dit moment van samenzijn gedenkwaardig is. Wanneer twee dansers (Julien en Tijen), in een duet verstrengeld, met hun dansbewegingen een installatie met kopjes manipuleren, functioneert het op- en neergaan als een seismograaf van hun intimiteit. Dit is porselein op mensenmaat (ook kopjes hebben oren) maar net zo goed roept porselein een wereld op waar

macht en intrige, pronkzucht en overheersingsdrang de bovenhand hebben. De porseleinen figurines die we vandaag met kleinburgerlijk huiskamergenot associëren stammen af van de tafeldecoratie van koningen, keizers en admiralen. Tot de Westerse wereld het geheim van het porselein had weten te achterhalen, was het een koloniaal goed dat gegeerd werd door de machtigen van Europa.

Maar het is te verleidelijk het porselein enkel te *lezen* en de symbolische connotaties die er onvermijdelijk mee verbonden zijn te laten neerdalen op de scène, gematerialiseerd in de dramaturgie, in de bewegingen, in de lichamen. De dansers zijn niet *als* porselein, ze vormen er een verlengde van. Het porselein ent zich op hun lijf: de dansers dragen vreemde, onfunctionele en uiterst fragiele prothesen, die de specifieke eigenschappen van het materiaal opleggen aan hun lichaam. De lichamen klingelen en glanzen als paarlemoer, zijn uiterst fragiel en tegelijk van steen. Ook de choreografie laat zich leiden door het porselein, want wanneer de dansers ermee interageren, moet elke beweging afgestemd worden op een duidelijke maar vaak onzichtbare parameter: het breekpunt van het porseleinen object. Het vraagt om een precieze en precieuzer danstaal. Het besef van het voortdurende risico dat deze fysische grens doorbroken wordt en de confrontatie met de materialiteit van het porselein brengen de toeschouwer voorbij een symbolische lezing naar een tactiel waarnemen dat een sensitieve ervaring, eerder dan een beredeneerd kijken uitlokt.

-

In *The Porcelain Project* vindt de zinnelijkheid die vervat ligt in de etymologie van het woord ‘porselein’ zijn neerslag. Porselein is genoemd naar een schelpje dat in het Italiaans ‘porcella’ heet en even glad en glanzend is als de illustere materie waaraan het zijn naam uitleent. Met haar dunne, naar elkaar toekrullende wanden die een gekartelde spleet laten zien, laat de vorm van de porcella-schelp echter weinig aan de verbeelding over. De porcella is in de iconografie, maar ook in de populaire verbeelding, een symbool voor vrouwelijke wellust. Hoewel we bij porselein snel aan puurheid en zuiverheid denken, wordt het door haar naam verbonden met zinnelijkheid – een aspect dat onverholven zijn neerslag vindt in *The Porcelain Project*. De erotische spankracht van dansende lichamen op scène is een onmiskenbare component in het werk van Grace Ellen Barkey, waarvan hier, net als in *Chunking*, ook de duistere kanten worden onderkend. In de gedeconstrueerde scenografie van het eindbeeld culminereren de paradoxale associaties van het porselein in de spanning tussen lust en agressie, tussen feeërie en nachtmerrie.

-

De muziek is een structurerend element in de dramaturgie van *The Porcelain Project*. Tussen de soundscapes van danser en componist Maarten Seghers en de violen van o.m. Rombout Willems, neemt de hedendaagse klassieke muziek van Thomas Adès een cruciale plek in. Zijn eclectische compositie *Asyla - Opus 17* roept niet alleen grootse verhalende balletten op, ze refereert ook schaamteloos aan fanfare- en zelfs housemuziek. De bombastische klanken lijken zich af te zetten tegen de breekbaarheid van het porselein maar versterken het absurdistische koningsdrama dat de dansers opvoeren. Daarop enten zich de flarden tekst (van de majesteitelijk bedoelde speeches van een maanzieke koning, van zichzelf voor de voeten lopende hofmeiers of van de etherische zang van een wispelturige prinses) waarvoor een directie inspiratiebron de gekke koning George III was.

Dit fantastische universum vol burleske wezens, kolderieke koningen en creaturen is echter geen vrijblijvende, ontangelde wereld. De surreële wereld die Grace Ellen Barkey schept, is niet bedoeld om de toeschouwer een plek te bieden om te ontsnappen aan het reële. In het creëren van een fantasiewereld ligt een strategie ten grondslag die een utopisch trekje heeft. Net zoals in de utopie wordt in *The Porcelain Project* een wereld gecreëerd die ‘plekkeeloos’ is, een niet-plaats die voorbij de gegeven, als normaal beschouwde en vastgeroeste orde ligt. Maar terwijl utopieën altijd onvermijdelijk een totalitaire kant hebben, omdat ze een perfecte en zuivere wereld verbeelden die, eens gerealiseerd, elke mogelijkheid tot verandering uitsluit en daarom zonder toekomst is, is de fantasiewereld in *The Porcelain Project* vooral bedoeld om het hier en nu te bewegen tot voortdurende verandering. Met de fantasie verzet Grace Ellen Barkey zich tegen het pessimistische realisme dat de hedendaagse kunsten al te vaak aan de dag leggen, om iets anders te verwoorden dat licht en sprankelend is, weg van het concrete. Misschien is het dan ook juister, om in plaats van over een utopische, over een heterotopische dimensie te spreken: *The Porcelain Project* is een plek voor het andere in het zelfde, voor weerstand aan het reële en dus voor hoop dat een andere wereld mogelijk is.

“De gedachte aan alle menselijke activiteit maakt me aan het lachen,” schreef de Franse surrealist Aragon ooit. Het is deze ingesteldheid die de groteske figuren en absurde beelden aan de toeschouwer willen ontlokken. Een lach die niet cynisch of sarcastisch is maar evenmin zachtaardig en minzaam kan genoemd worden. Het is de lach die op het gezicht verschijnt op het moment van ontwaken en waarvan we niet zeker weten of het een restant is van een droom dan wel de onbewuste respons op al wat is.

Grace Ellen Barkey over *The Porcelain Project*

Wie herinnert zich nog het vlooiencircus op de kermis. De absurde doelloosheid van een zorgvuldig opgebouwde wereld die tot niets leidt. Het ultieme voorbeeld van een kunstmatig gecreëerde wereld waarin theater en beeldende kunst samenkomen. Steeds moet ik hieraan denken als ik mijn werk maak. Ook in *Chunking* (2005) is er geen echte gebeurtenis die als motor dient tot een functionele handeling.

The Porcelain Project is in feite mijn eigen vlooiencircus waarbij de toeschouwer zelf actief bepaalt waar alles toe dient. De voorstelling bevat een autonome installatie die samen met Lot Lemm werd ontwikkeld. Deze installatie bestaat uit honderden porseleinen objecten die gemanipuleerd worden alsof ze een eigen choreografie hebben. Deze witte, fragiele en toch massieve installatie met een eindeloosheid aan variaties vormt in interactie met de dansers de nieuwe voorstelling.

'Tracks to the world of Grace Ellen Barkey' is de Maxi 12" van 24' muziek die Maarten Seghers schreef voor de laatste drie performances van Grace Ellen Barkey (*[AND]*, *Chunking* en *The Porcelain Project*), met een bijdrage van Rombout Willems.

Verkrijgbaar voor en na de voorstellingen.

Julien Faure © Needcompany

CREDITS

Concept

Lemm&Barkey

Choreografie

Grace Ellen Barkey

Gecreëerd met /performed door

Misha Downey, Julien Faure, Benoît Gob,
Maarten Seghers, Yumiko Funaya (vervangt Taka Shamoto)

Porselein

Lot Lemm

Decor & kostuums

Lemm&Barkey

Muziek

Thomas Adès – Asyla, Op.17

Maarten Seghers

Rombout Willems

e.a.

Licht

Koen Raes, Ken Hioco

Productieleiding

Luc Galle

Techniek

Ken Hioco, Frank Van Elsen

Geluid

Jitske Vandenbussche/Bart Aga

Decorbouw

Koen Raes, De Muur

Regieassistentie

Elke Janssens

Stagiair kostuum en decor

Lise Lendais

Assistentie kostuum

Lieve Meeussen

Een Needcompany productie

Coproductie:

Théâtre Le Quai (Angers), La Rose des Vents (Scène Nationale de Villeneuve d'Ascq), PACT Zollverein (Essen),
Kaaithheater (Brussel)

Met de steun van de Vlaamse overheid.

Taka Shamoto © Needcompany

SPEELLIJST SEIZOEN 2007-2008

Kaaitheter, Brussel - <i>Wereldpremière</i>	10, 11, 12 oktober 2007
STUK, Leuven	16, 17 oktober 2007
Rotterdamse Schouwburg - <i>Nederlandse première</i>	19 oktober 2007
Stadsschouwburg Amsterdam	30 oktober 2007
CC Brugge, Magdalenazaal	17 januari 2008
PACT Zollverein, Essen - <i>Duitse première</i>	15, 16 februari 2008
La Rose des Vents, Villeneuve d'Ascq - <i>Franse première</i>	22, 23, 24 april 2008
Festival Internacional de las Artes, Salamanca	31 mei 2008

SPEELLIJST SEIZOEN 2008-2009

ImPulsTanz, Wenen	8 augustus 2008
La Batie, Festival de Genève, Divonne	11, 12 september 2008
Tramway, Glasgow	3, 4 oktober 2008
Théâtre Garonne, Toulouse	16, 17, 18 oktober 2008
Oficina, Centro Cultural Vila Flor, Guimaraes	25 oktober 2008
künstlerhaus mousonturm, Frankfurt	14, 15 november 2008
De Velinx, Tongeren	19 november 2008
Schauspielhaus, Schiffbau, Zurich	27, 28 november 2008
Theater de Veste, Delft	13 januari 2009
Schouwburg Kunstmin, Dordrecht	23 januari 2009
Le Carré de Jalles, St-Médard-en-Jalles	31 januari 2009
Vooruit, CAMPO, Gent	20, 21 februari 2009
Dansens Hus, Stockholm	3, 4 maart 2009
CC Strombeek	19 maart 2009
Theater De NWE Vorst, Tilburg	21 maart 2009
deSingel, Antwerpen (i.s.m. CC Berchem)	26, 27 maart 2009
SPILL Festival, The Barbican, Londen	14, 15 april 2009
16. Internationales Figurentheater-Festival, Erlangen Redoutensaal	23 mei 2009

SPEELLIJST SEIZOEN 2009-2010

TANZtheater INTERNATIONAL, Orangerie Herrenhausen, Hannover	6 september 2009
Theater-in-bewegung, Jena	17, 18 november 2009

[Klik hier voor recente speeldata](#)

OVERZICHT VOORSTELLINGEN GRACE ELLEN BARKEY

1992 **One**

première: 26 november 1992, Theater am Turm Probebühne, Frankfurt

1993 **Don Quijote**

première: 28 oktober 1993, Theater am Turm, Frankfurt

1995 **Tres**

première: 18 oktober 1995, De Brakke Grond, Amsterdam

1997 **Stories (histoires / verhalen)**

première: 19 februari 1997, Brigittinenkapel, Brussel

1998 **Rood Red Rouge**

première: 5 oktober 1998, STUK, Leuven

1999 **The Miraculous Mandarin**

première: oktober 1999, PS 122 New York

2000 **Few Things**

première: 7 oktober 2000, BIT teatergarasjen, Bergen (Noorwegen)

2002 **(AND)**

première: 23 oktober 2002, De Brakke Grond, Amsterdam

2005 **Chunking**

première: 12 mei 2005, PACT Zollverein, Essen (Duitsland)

2007 **The Porcelain Project**

première: 10 oktober 2007, Kaaithheater, Brussel

[Klik hier voor een recent overzicht](#)

GRACE ELLEN BARKEY

Grace Ellen Barkey, geboren in Surabaya, Indonesië, studeerde dansexpressie en moderne dans in de Theaterschool in Amsterdam. Ze werkte na haar opleiding als actrice en danseres. Alvorens ze in 1986 Needcompany mee oprichtte en vaste choreografe werd van het gezelschap, choreografeerde ze verscheidene producties. Voor Needcompany realiseerde Grace Ellen Barkey de choreografieën van *Need to know* (1987), *ça va* (1989), *Julius Caesar* (1990), *Invictos* (1991), *Antonius und Cleopatra* (1992) en *Orfeo* (1993). Daarnaast acteerde ze in een aantal van deze producties alsook in *The Snakesong Trilogy – Snakesong / Le Voyeur* (1994), *Caligula* (1997), *Needcompany's King Lear* (2000), *Images of Affection* (2002), *No Comment* (2003), *De Lobstershop* (2006) en *Het Hertenhuis* (2008). In *Goldfish Game* (2002), de eerste langspeelfilm van Jan Lauwers & Needcompany, maakte ze deel uit van de cast. Voor *De kamer van Isabella* (2004) verzorgde ze samen met Lot Lemm de kostuums van deze voorstelling onder de naam Lemm&Barkey.

Sinds 1992 bouwt ze met haar eigen enceneringen gestaag een succesvolle internationale carrière uit. Theater am Turm in Frankfurt coproduceerde haar eerste voorstellingen *One* (1992), *Don Quijote* (1993) en *Tres* (1995). Needcompany-producties waren *Stories (Histoires / Verhalen)* (1996), *Rood Red Rouge* (1998) en *Few Things* (2000). Deze laatste productie werd zowel in eigen land als internationaal zeer enthousiast onthaald. Met *(AND)* (2002) overschreed choreografe Grace Ellen Barkey met onweerstaanbare flair alle grenzen van het theater, de dans en de muziek. In 2005 bracht Grace Ellen Barkey *Chunking* en werd zij genomineerd voor de cultuurprijzen van de Vlaamse Gemeenschap (2005). *The Porcelain Project* (2007) is haar nieuwe dansvoorstelling waarvoor zij samen met Lot Lemm een porseleinen installatie creëert.

In 2004 startten Grace Ellen Barkey & Lot Lemm naar aanleiding van hun nauwe artistieke samenwerking *Lemm&Barkey* op: ze ontwierpen de kostuums voor *De kamer van Isabella* (2004) en bedachten voor *Chunking* en *The Porcelain Project* het concept, het decor en de kostuums. In 2007 creëerden zij een museale porseleinen installatie n.a.v. de voorstelling *The Porcelain Project*. Deze was te zien in verschillende musea zoals o.m. BOZAR (Brussel) en het Benaki museum (Athene). Vervolgens nodigde curator Luk Lambrecht hen uit voor de groepstentoonstelling *I am your private dancer* (2008) in het CC Strombeek, maakten zij werk voor de groepstentoonstelling *Het spel van de waanzin, over gekte in film en theater* (2008) van het Dr. Guislain museum (Gent) en werden zij uitgenodigd voor de tentoonstelling *Down to Earth* (2009) in het luik "hedendaags keramiek" door curator Hugo Meert.

LOT LEMM

Lot Lemm is reeds sinds 1993 verbonden aan Needcompany. Zij begon in eerste instantie als *costumière* voor verschillende producties waaronder *Le Voyeur* (1994), *Le Pouvoir* (1995), *Needcompany's Macbeth* (1996), *Le Désir* (1996), *Caligula* (1997), *The Snakesong Trilogy* (1998), *Morning Song* (1999), *Needcompany's King Lear* (2000), *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (langspeelfilm, 2002), *No Comment* (2003), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006), *Het Hertenhuis* (2008) van Jan Lauwers, en *Alles is ijdelheid* (2006) met Viviane De Muynck. Bij

de producties van Grace Ellen Barkey groeit haar betrokkenheid bij elke productie. Zij begon met *Tres* (1995), *Stories* (1997), *Rood Red Rouge* (1998), *(AND)*(2002), als *costumière*. Voor de producties *Few Things* (2000), *Chunking* (2005) en *The Porcelain Project* (2007) bepaalt zij ook het scènebeeld mee.

In 2004 startten Grace Ellen Barkey & Lot Lemm naar aanleiding van hun nauwe artistieke samenwerking het label Lemm&Barkey op.

Klik hier voor de biografieën van de performers :

[Misha Downey](#)

[Julien Faure](#)

[Yumiko Funaya](#)

[Benoît Gob](#)

[Maarten Seghers](#)

Julien Faure, Tijen Lawton © Needcompany

NEEDCOMPANY MET 'THE PORCELAIN PROJECT': NONSENS IN HET KWADRAAT - 12 OKTOBER 2007 -

DANIELLE DE REGT

BRUSSEL – In 'The Porcelain Project' voert Grace Ellen Barkey een hoop pertinente onzin ten tonele. En ze komt er nog mee weg ook.

Eerlijk is eerlijk, het is een gave die Grace Ellen Barkey altijd al bezat. En ze weet hoe ze die moet gebruiken om tot kleurrijke voorstellingen te komen, die het vooral van hun beeldenpracht en hun verbeeldingskracht moeten hebben.

Zo wist haar vorige productie *Chunking* in het beste geval de zinnen te prikkelen. Maar tegelijk was de grens tussen groteske erotiek en platte anekdotiek net zo dun als het bloemetjesbehang op scène. *The Porcelain Project* daarentegen danst con brio op het slappe koord tussen vorm en inhoud. Onzin vermenigvuldigd met onzin staat hier gelijk aan een veelzeggend resultaat.

Honderden stukken servies bungelen aan koordjes. Het speelvlak is afgezoomd met hobbelige vazen. Er hangt decadentie in de lucht. Dit is de perfecte setting voor een geflipt koningsdrama waar de frivoliteit van af druipt. We hinkelen in ijtempo van de ene bonte maskerade naar de andere. Die maskerades worden opgeluisterd door pompeuze strijkers en dito reidansjes en duetten.

De glorieuze romantische balletten van weleer verbleken bij deze encenering. De sprookjesachtige kijkdoos die Barkey voor ons opent, schreeuwt opgeklopte kitsch, maar fluistert ons op hetzelfde moment een duistere allegorie over macht, lust en verlangen in. Zelfs na een stevige portie pretpillen had Shakespeare dit nog niet bij elkaar kunnen fantaseren.

De hofhouding, uitgerust met hoepelrok of bollend broekje, beweegt zich lyrisch en poëtisch. Hoewel het aanvankelijk allemaal erg gracieus en vanzelfsprekend oogt, is de manipulatieve kracht van het porselein dat hen omgeeft, bijzonder groot. De scenografie dicteert de choreografie en de figuurtjes die haar uitvoeren. Al die lichtvoetigheid en transparantie, het is maar schone schijn. Een schijn die langzaam afbrokkelt en de dans afstompt.

De koning die ertussen loopt, ondergaat hetzelfde proces van aftakeling. In zijn speeches transformeert groothedswaanzin in nietszeggende gekkigheid.

Wat *The Porcelain Project* zo subliem maakt, is de integratie en de totale beheersing van alle elementen die nodig zijn om de voorstelling van de grond te krijgen. Muziek, scènebeeld en performers smelten organisch samen tot een energieke totaalervaring die je tot in je vezels raakt. Ook is *The Porcelain Project* een moeilijke oefening om de gevoelige snaar te raken die ergens verborgen ligt tussen het meer voor de hand liggende: vettige humor,

bloedeloze seksualiteit en te dik aangezette ironie. Barkey weet echter de juiste graad van subtiliteit te vinden, zonder het heerlijke over the top-gevoel geweld aan te doen.

Een maf sprookje dat je zonder moeite meelokt naar een inktzwart exces: het zag er zelden zo geloofwaardig uit.

‘The Porcelain Project’ – Ballettanz – Arnd Wesemann – februari 2008

Er zijn dansers. Die zijn acteurs. Ze kauwen smakkend op het statement: ‘I am the King with one leg on the ground, my other leg is floating towards the planet earth.’ Een meeslepend uur later ramt een ballerina, Tijen Lawron, haar verticale spagaat hoog gestrekt in de lucht gevolgd door een diepe plof op de grond. Een te gekke prestatie. Zij wijst daarbij met haar vrije vinger naar haar fragiele kunstwerk, een porseleinen compositie. En meteen heeft elkeen in het publiek het aanvankelijke statement weer beet. Zij is koningin in de wereld van slanke dansers die porseleinen neuzen dragen, slank als de porseleinen ledematen bij Benoît Gob, de taalkauwer. Uiterst voorzichtig danst de buitengewoon elegante Misha Downey zuiver stoutmoedige variaties, hij zorgt ervoor dat het porselein tussen de benen niet breekt. De witte fallus vervangt tegelijkertijd Viagra en een condoom. Maar slechts een keer klingelen en kapot. Porselein is als ballet. ‘Duurzaam’ breekbaar.

De Belgische porseleinkunstenares Lot Lemm creëerde samen met de choreografe van Needcompany Grace Ellen Barkey in het Brusselse Kaaitheter deze rinkelende wereld. Links een tafel met opeengestapelde kopjes die regelmatig door een kleine, maar aanslepende beving wordt geteisterd. Rechts een constructie met vazen, die pirouettes maken telkens de zes op het podium dansen. Vooraan zoomt een slagorde van witte schaakfiguren als een strak korps het podium af. Dit podium is als een droom – over een ballet dat geen olifant kan overleven.

Porselein overal. Het belichaamt een smetteloos begeren, maar stoffer en blik moeten onmiddellijk worden bovengehaald van zodra de dans wat te vurig wordt. Barkey laat haar sneeuwwitte ballet rinkelen op de bruisende muziek van Thomas Adès ‘Asya, Opus 17’. Balletmuziek die met stoute, melancholische vioolklanken niet terugschrikt voor oerwoudgetrommel en olifantengetrompetter. Zo toont Barkey haar ensemble als kikkers, als vogels, als allerhande porseleinen snuisterijen: ‘My Kingdom is legs and dancing / My Kingdom is birds and singing’.

Tijen Lawton breekt haar installatie in duizend stukken. In slow motion valt ze op de grond. Elke pees, elke spier, elke stuiptrekking wordt rinkelend in afzonderlijke delen ontbonden. Twee hengelaars vissen met lokaas zo groot als een antitankmijn naar hun vernietigde lichamen. Achteraan, en alweer even accuraat, zet zij haar gebroken poppenkastapparaat terug in werking. Een archeologisch geknutsel: pees na pees, spier na spier. En wat verrijst is veel sierlijker dan een marionet. Dat is haar overwinning - en die van Barkey – op de poppenkast van het ballet. Een meesterwerk.

Ballet-Tanz Yearbook 2008

Thomas Hahn (Paris, ballet-tanz, cassandre, radio Libertaire)

Important collaboration

Lot Lemms porcelain *mobiles* in Grace Ellen Barkeys *The Porcelain Project*

Pieter T'Jonck (Brussels, De Morgen, Etcetera, A+)

Important collaboration

The Porcelain Project

Arnd Wesemann (Berlin, ballet-tanz)

Outstanding Dancer

Misha Downey in *The Porcelain Project*

NEEDCOMPANY

Hooikaai 35

B-1000 Brussel

tel +32 2 218 40 75

fax +32 2 218 23 17

www.needcompany.org

info@needcompany.org

Artistieke leiding: Jan Lauwers

Artistieke coördinatie: Elke Janssens / elke@needcompany.org

Zakelijke leiding: Yannick Roman / yannick@needcompany.org

Dagelijkse leiding: Eva Blaute / eva@needcompany.org

Financieel directeur: Sarah Eyckerman / Sarah@needcompany.org

Productieleiding: Luc Galle / luc@needcompany.org

Tour management & communicatie: Laura Smolders / laura@needcompany.org